

muligt gennem Landbosforeningerne". Det er jo Noget, der allerede kom ind ved 2den Behandling og som vist er rigtig. Der er endnu af et æret Medlem af Udvalget (S. Andersen) stillet et Forslag under Nr. 1. Det ærede Medlem har rigtignok ikke havt Ordet endnu, men jeg tør dog maaske bemærke om det, at den Tanke, som ligger til Grund for det, er blevet omhandlet og har været paa Tale i selve Udvalget. Hvorvidt det ærede Medlem vil holde paa sit Forslag til det Sidste eller ikke, ville vi jo saae at se. Jeg har en Fornemmelse af, at det mere er stillet for at give det ærede Medlem Leilighed til at tale sig her om denne Sag. Hans Vædringsforslag gaar ud paa, at „den Del af Præmien til enkelte Dyr eller Samlinger af Dyr, som hidrører fra Statens Tilskud, kan Ingen konkurrere til i samme Aar ved mere end een Landbosforening". Tanken er nemlig den at forebygge en Bane eller Noget, som det ærede Medlem anser som Misbrug, og som maaske ogsaa er Misbrug, Noget, som i alt Fald har været brugt, nemlig at enkelte Medlemmer af en Landbosforening, der tillige ere Medlemmer af andre saadanne, have truffet med et Kreatur, der har faaet Præmie, fra den ene Landbosforenings Dyrskue til den anden, og saaledes i samme Aar taget Præmie for det samme Dyr flere Steder. Jeg tror, at denne Sag allerede af sig selv vil falde bort for en stor Del derved, at Loven, saaledes som dens Ordlyd nu er, gjør det muligt for Foreningerne at slaa sig sammen og holde større Møder, saa at de smaa Foreninger ville have en bestemt Opfordring til at samles; dermed vil det saa falde bort, at en Mand, som er Medlem af en lille Landbosforening, der ligger ved Siden af en anden, trækker med sine Dyr fra den ene til den anden, fordi de ville holde deres Dyrskuer sammen. Dernaest, hvis det skulde vise sig, at dette ikke er fuldkommen tilstrækkeligt, ligger det jo meget nær for Landbosforeningerne selv at forebygge Sligt ved at enes om at indsatte i deres Vedtagter, at Dyr, der have faaet Præmie i den selvsamme Klasse paa et andet Sted, ikke hos dem atter skulle kunne konkurrere. Det ligger i det Hele i Landbosforeningernes egen Interesse at ordne ogsaa dette Spørgsmaal paa den hensigtsmæssigste Maade, saa at der hverken ødsles med deres egne eller med Statens Penge paa en Maade, som egentlig ikke fører til Andet, end at en enkelt Mand putter en hel Del Penge i Lommen paa Beføstning af en Anden, der kunde have lige saa god Ret dertil som han. Jeg skal med disse Par Bemærkninger slutte — det ærede Medlem, der har stillet Forslaget under Nr. 1, vil jo vistnok tilføje Noget med Hensyn til sit Vædringsforslag — idet jeg anbefaler de af Udvalget og Indenrigsministeren stillede Vædringsforslag til Vedtagelse af det høie Thing.

S. Andersen: Det Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, har jeg troet at burde fremkomme med dels af Hensyn til tidligere fremkomne Forslag, og dels fordi jeg finder det rigtig, at Statens Tilskud til Landbosforeningerne virkelig anvendes til Præmier i den Kreds, det gives til. Det kan meget godt hende og sfer vist ofte, at En er Medlem af flere Landbosforeninger, altsaa paa flere Steder kan konkurrere til Statens Præmier, og om man vel kan sige, at det ligger til Foreningerne selv og i deres egen Interesse at ordne den Sag, finder jeg dog, at vi her bør stille os det klart, at naar vi give Penge til det Formaal, Loven omhandler, bør vi ogsaa sikke os, at Pengene virkelig komme den Kreds og En tilgode, de ere tiltænkte. Det Tilfælde kan ogsaa indtræffe, at Folk med Evne og Leilighed spekulere i at drage med deres Dyr fra den ene Forening til den anden for at faae Del i Statens Tilskud, og det, finder jeg, er uheldigt. Der er et Ordssprog, der siger, at det er ikke Alt Gulb, der glimrer, og det er ogsaa Tilfældet paa dette Omraade. Et Dyr kan saaledes meget godt være i Mode og som Følge deraf for en Tid komme til at fortrænge andre Dyr af mere konstant Race. Det anser jeg for uheldigt, og derfor har jeg stillet mit Forslag, som jeg ikke, efter hvad den ærede Ordfører synes at mene, kun har stillet for at faae Leilighed til at udtale mig om det Punkt. Jeg har virkelig fundet det nødvendigt og rigtig, at det skarpt betegnes i Loven, paa hvilken Maade vi anse det for bedst gennem Statens Tilskud at fremme Hesteavlens Udvikling her i Landet, saa at vi ikke paa en Maade ved Lov give den mere Bemidlede en Slags Forret paa de mindre Bemidlede Beføstning. Jeg vilde meget ønske, at den høitærede Minister ikke modsatte sig det lille uskyldige Forslag, jeg har tilladt mig at stille.

Indenrigsministeren (Steel): De Vædringsforslag, der ere stillede dels af Indenrigsministeren og tiltraadte af Udvalget, dels af Udvalget selv, skal jeg tillade mig at anbefale til det høie Things Vedtagelse, idet jeg kan henholde mig til den Motivering, som er fremsat af den ærede Ordfører. Det Vædringsforslag, som af et æret Medlem (S. Andersen) er stillet til § 1, forekommer mig derimod ikke at egne sig til Vedtagelse, og i det Hele taget vilde jeg nu ønske, at Lovforslaget, som jo har faaet en temmelig vidtløftig Behandling heri Thinget, maatte undgaa at blive Gjenstand for yderligere Forandringer end dem, som vi nu ere bleve enige om i Udvalget. Som bekjendt — og som jeg ogsaa har havt Leilighed til at udtale, da Sagen sidst var til Behandling — er Fordelingen af Præmierne, ogsaa den Del af dem, som hidrører fra Statens Tilskud, nu ganske overladt til Landbosforenin-